

SVET BREZ LJUDI

V zadnjih dneh se nam je pokvarila črpalka za vodo. Nismo mogli normalno splakniti školjke. Ne vem zakaj bi me večkratno vsakdanje splakovanje školjke toliko fasciniralo in hkrati zaskrbelo. Po mojih izračunih, s kmečko pametjo sem prišla do številke, katere nisem mogla dojeti. Samo prebivalci Slovenije naj bi 14.658.420-krat na dan potegnili vodo. Ta številka seveda ni zanesljiva, saj sem trenutno stanje prebivalstva pomnožila s 7, številom, ki se mi je zdelo najbolj povprečno za splakovanje školjke na dan za posameznega državljanca Slovenije. Prišla sem do zaključka, da ljudje dejansko vodo zlivamo v školjko. Brata sta pred kratkim gledala neko oddajo, ki je govorila o vodi. Videla sem le odsek... ravno takrat ko so mali otroci pili rjavo, umazano in smrdečo vodo. Prisežem da me je zmrazilo. Večina se nas verjetno sploh ne zaveda, da bomo čez čas, če bomo še naprej tako ravnali, kot ravnamo, pristali na takem položaju, kot tisti ljudje, ki nimajo čiste pitne vode. Žalostno je, da pri vseh opozorilih znanstvenikov ne storimo ničesar. Zato nas je narava ustavila sama. Če ni šlo zlepa, pa je narava to opravila zgrda. Ljudi očitno ne ustavi nič kakor smrt, zato novi koronavirus neizmerno pobija ljudi. Je kot najhujši sovražnik med vojno. Ljudi je enostavno preveč za ta svet, ki se neutrudno vrti okoli osi. Kaže, da mu pešajo moči. Mogoče si želi le malo pavze od tega mučenja, ki ga izvajamo mi ljudje nad njim. Zdi se mi, da nas v prihodnosti ne čaka prav nič obetavnega, če zdaj ne ukrepamo, stopimo skupaj in za božjo voljo že rešimo ta svet. Po mojem mnenju je najhujši scenarij takšen. PS.: trenutno še obstajamo.

Hodim po gozdu in gledam med visoke krošnje dreves. Pogledam dol in spet gor. Mislila sem, da se je drevo priklonilo do mene. Nisem pa vedela, da je to storilo s slabimi nameni. Ni me hotelo pobožati z najnežnejšim listom, ki ga je premoglo, zbodlo me je s trnato ovijalko in z njo nakazalo smer v notranjost še bolj temačnega gozda. Počasi in previdno sem šla do tja in opazila, da z različnih strani prihajajo ljudje. Ni mi bilo čisto nič jasno. Ob sebi sem tako imela ljudi različnih ras, držav in celin. Še malo se ozrem okoli in opazim, da stojim sredi res ogromne množice ljudi celega sveta. Stali smo v nekakšnem krogu. Res ne morem doumeti kaj se dogaja, še posebej ker so visoka drevesa stala okrog in okrog nas in preprečevala, da bi zbežali. Zbrani smo bili vsi, majhni, veliki, odrasli, zdravniki, dimnikarji, najljubša pisateljica, zaporniki iz Chicaga, srednješolci iz Rusije, cela kolona vrtčevskih otrok iz Kitajske, tudi tisti lepi ameriški igralec je bil med nami. Malo naprej od mene je na tleh jokal temnopolt fantek, rekla bi, da je imel dve leti. Objela sem ga in mu rekla, da bo še vse v redu. Govorila sem v nekem jeziku, ki ga je očitno razumel tudi on. Smo se ljudje ravnokar odločili, da imamo enoten jezik? Ne vem kako, vendar celo ljudstvo sveta se je zbralo, pravzaprav, nas je zbrala narava. Vsi smo bili prestrašeni, a nobeden si ni upal stopiti naprej in se upreti naravi. Zakaj? Ni bilo mogoče. Očitno je želela narava za zmeraj opraviti z nami. Tako se je počasi vedno bolj na glas slišalo grozno ropotanje in hrup, ki je odmeval po vsem svetu. Tokrat, ga je za spremembo povzročala narava. Začelo se je. Košček za koščkom, celino za celino, je premagoval potres in v zemljino notranjost požiral vse. Pa naj bi bilo to živo ali mrtvo, preprosto vse kar mu je bilo v napoto. Ni se oziral na to, da bo ravnokar pogoltnil celotno prebivalstvo sveta, ki je bilo popolnoma nemočno. Niti najboljši izum in celotna posadka vojske z vsega sveta ne bi morala storiti ničesar. Sami smo krivi za vse kar se je zgodilo, kar se dogaja in kar se bo dogajalo. Ni bilo vojne, le narava nas je nadvladala. In bila je noč in bil je dan. Svet brez ljudi, brez ničesar.